

Zloupotreba Jasenovca u nacionalističke svrhe

Ne znam šta se dešava sa Miloradom Dodikom ali njegovi govori sve više liče na govore novokomponovanih četnika koji su se o Drugom svjetskom ratu učili iz kragujevačkih „Pogleda“.

Razbacuje se Milorad Dodik svojim neznanjem ili svjesnim laganjem neki dan u Donjoj Gradini na komemoraciji jasenovačkim žrtvama, gdje je kazao slijedeće...

„I sve to ne može da objasni činjenicu da Tito nikada ovdje nije bio, nikad se nije poklonio ovim žrtvama ovdje, da je njegov režim ovo skrnavio, da je dvadeset godina trebalo da se ovdje formira ustanova koja treba da obilježi sjećanje na ovom mjestu.“

Hajdemo redom da seciramo Dodikovu izjavu.

1. Tito nikada ovdje (Donja Gradina/ Jasenovac) nije bio.

Tito je dva puta bio u Jasenovcu. Prvi put 1945. godine, a drugi put 1975. godine samo u povodu tridesetogodišnjice pobjede nad fašizmom, kada su s njim logor posjetili Edvard Kardelj, Miloš Minić i dr Dušan Dragosavac. O tome možete da pročitate više u knjizi “Zablude srpske istorije” historičara iz Srbije i trenutno direktora Muzeja žrtava genocida Dejana Ristića.

2. Njegov (Titov) režim je ovo skrnavio.

Ne znam šta je Milorad Dodik mislio kada je izgovorio riječ „skrnavio“ ali podsjetiću vas šta je u Jasenovcu urađeno u vrijeme socijalističke tj. Titove Jugoslavije. Samo u biblioteci „Poruke“ Spomen-područja Jasenovac od 1968. godine do 1991. godine izdate su 44 publikacije koje govore o logoru Jasenovac. Od 1997. godine do danas izdato je još najmanje 15 publikacija Spomen-područja Jasenovac. Historičar i viši kustos Muzeja žrtava Holokausta i bivši direktor Spomen-područja Jasenovac Jovan Mirković je u svom radu „Jasenovački logor u literaturi“ analizirao 108 jedinica kao objavljenih izvora – dokumenta, 1 106 naslova knjiga (posebna izdanja i zbornici), a u popisu članaka su 1 482 bibliografske jedinice. Naslovi knjiga i članaka grupisani po upotrebljivosti za izučavanje teme, pripadaju uslovno nazvano primarnoj literaturi sa 28 (kod knjiga 21, a kod članaka 35%), sekundarnoj literaturi sa 51 (kod knjiga 52,5, a kod članaka 49%) i ostalome sa 21% svih naslova (i kod knjiga i kod članaka). Drugo je, pak, pitanje o kvalitetu napisanog. Za vrijeme socijalizma Spomen-područje Jasenovac produciralo je četiri dokumentarna filma o jasenovačkom logoru: „Jasenovac 1945“, „Evangelje zla“, „Krv i pepeo Jasenovca“ i „Kula smrti“.

Na kraju krajeva pa Dodik je taj koji svakodnevno preuveličava broj stradalih u Jasenovcu (oko 700 000), što je ostavština Titove države i historiografije.

3. Dvadeset godina trebalo da se ovdje formira ustanova koja treba da obilježi sjećanje na ovom mjestu

Petnaest godina nakon završetka Drugog svjetskog rata tačnije 1960. godine Centralni odbor Saveza udruženja boraca NOR-a Jugoslavije pozvao je dvojicu arhitekata Kolacija i Bogdanovića da ponude prijedloge za obilježavanje prostora bivšeg koncentracionog logora u Jasenovcu. Već 1961. godine otkopane su prve grobnice u Donjoj Gradini. Spomenik Kameni cvijet je podignut 1966. godine. Memorijalni muzej Spomen-područja Jasenovac je otvoren 1968. godine.

Ovdje ćemo opet citirati historičara Dejana Ristića koji u svojoj knjizi „Zablude srpske istorije” kaže: „Nakon velikog stradanja u Drugom svetskom ratu, narodi koji su činili Jugoslaviju su i pored zverstava koja su se dogodila, odlučili da pokušaju iz početka. Za to je bilo potrebno istaći ideju bratstva i jedinstva i oslobodilački karakter Drugog svetskog rata. Shodno tome, najpre se pristupa obeležavanju bojišta i organizovanoj javnoj memorijalizaciji ratnika. Tako su izgledale posleratne godine i tek onda kada i u ostatku Evrope počinju da se obeležavaju stratišta nedužnih. Čekalo se jer je bilo psihološki neophodno da se savlada jedna takva trauma. Prvo da se sazna šta se zapravo događalo u logorima, a zatim i da se trauma prevlada. Da je Tito imao bilo šta protiv, u tom trenutku kada je bio najjači, ne bi dozvolio da se bilo šta radi. Država je memorijalizovala Jasenovac, država ga je i podigla i ta prva postavka je bila odlična”. Podatak koji ide Ristićevoj tezi u prilog je da je Memorijalni muzej Dahau nastao 1965. godine na inicijativu bivših zatvorenika i uz potporu bavarske vlade.

Kao što vidimo opet Dodik nije u pravu.

U samo jednom malo pasusu govora Milorada Dodika vidimo gomilu neistina, koje služe da se manipuliše istinom, a ne razvoju kulture sjećanja.

Sramotno.